

Hồi 29

Thịnh Yên

Yên tiệc chưa bắt đầu, chỉ thấy trên bãi đất bùn trồng trái xếp đầy những viên hắc thạch tròn bóng láng, nhưng có để một cái giường bằng gỗ loại cực hảo, có đường nét chạm trổ tinh kỳ. Phía sau giường một tấm màn trắng treo trên cao rủ xuống, có một kẻ hầu người Ba Tư đứng nghiêm. Y có râu ria xồm xàm, mắt xanh biếc, đầu đội mũ màu đỏ tươi có cột dây tơ màu xanh, mình mặc trường bào màu đen thêu chỉ vàng cùng sợi thắt lưng đỏ, tay chống thanh đao cong.

Vô Thập Tam đang ngồi trên chiếc giường này. Trông y chắc chắn không giống một cô nhi không cha mẹ, không tên họ, lại càng không giống kẻ điên. Sắc mặt của y trắng bệch nhưng nhìn khá anh tuấn, thái độ của y ôn hòa văn nhã. Bởi sắc diện trắng nhạt nên khó đoán tuổi thật của y, lại thêm nụ cười lịch sự, trang phục hoa lệ quý phái, càng khiến người ít chú ý đến tuổi tác của y.

Tiệc chưa khai mạc, nhưng không ít khách đã đến, nhóm Tuyệt Đại Sư cũng có mặt, và cũng như những người khách khác, tất cả đều đứng trước giường của Vô Thập Tam. Trừ chiếc giường này ra, nơi đây không có bàn ghế gì khác, cũng không có chỗ bằng phẳng khả dĩ ngồi xuống được.

Thế nhưng khi Thiết Chấn Thiên cùng Vương Vạn Võ bước ra, Vô Thập Tam tỏ ra rất lịch sự, mời cả hai "ngồi xuống".

Vô Thập Tam hỏi kẻ hầu người Ba Tư:

- Người xem thử còn khách nào khác đến chẵng?
- Nô tài thấy không còn ai khác đến nữa.

Vô Thập Tam lập tức vòng tay chào mọi người, miệng mỉm nụ cười chẵng có vẻ giả tạo gì cả:

- Mời ngồi, xin mời chư vị ngồi xuống nhập tiệc.

Người đầu tiên "ngồi xuống" lại là Tuyệt Đại Sư, ông ngồi trên một cái ghế không có thật, trên mặt vẫn không chút cảm giác. Ông ngồi giữa khoảng không, tưởng chừng như phía dưới có một cái ghế thật. Các khách khác cũng lục tục "ngồi" xuống, chỉ có Thiết Chấn Thiên vẫn còn đứng đấy.

Vô Thập Tam hỏi:

- Tại sao các hạ không ngồi?

Thiết Chấn Thiên trả lời rất khéo:

- Ta thích đứng ăn hơn, đứng mới ăn được nhiều hơn chút.

Vô Thập Tam đưa tay lên mỉm cười nói:

- Hữu lý! Hôm nay chư vị nhất định phải ăn nhiều vào, ta chuẩn bị các món đặc biệt, như cá lóc Đông hải, vi cá Bắc hải, ồ yến và tôm hùm Nam hải, dê con hầm và vịt quay kinh thành, cá chua và cua hấp Giang Nam, còn có bò nướng nguyên con, đủ để các vị tha hồ tận hưởng.

Những món ăn đặc sản mà Vô Thập Tam liệt kê thật sự chẳng thấy đâu cả, nhưng y lại tỏ ra rất ân cần mời khách "ăn nhiều vào". Y còn bảo làm riêng đồ chay cho Tuyệt Đại Sư.

Người đầu tiên bắt đầu ăn là Tuyệt Đại Sư, đến như ông cũng "ăn", đương nhiên kẻ khác cũng chỉ noi theo mà "ăn". Thực khách hầu như đại đa số là hào kiệt võ lâm uy trấn một phương hoặc cũng đáng xưng giang hồ hảo hán, nhưng lúc này tất cả đều như những đứa trẻ chơi trò ăn uống, mỗi người cầm lấy một đôi đũa vô hình, ngồi trên cái ghế vô hình, và bắt đầu nhấm nháp những thức ăn chẳng có trước mắt. Chỗ khác với trẻ con là những người này không cảm thấy thích thú với trò chơi này. Động tác của họ nhìn giống như đang ăn thật, nhưng sắc mặt vô cùng trầm trọng.

Ngoại trừ Tuyệt Đại Sư, thần sắc của mỗi người trông giống như có một đôi tay vô hình đang bóp nghẹt yết hầu. Chỉ có Tuyệt Đại Sư vẫn không biểu lộ một cảm giác nào, từng đưa một chậm rãi gắp "thức ăn" cho vào miệng nhai, chẳng biết đang nhai nổi phần nộ, hay khiếp sợ? Hay đang cố nuốt mật đắng? Từ ngày ông thành danh đến nay, chưa từng phải làm chuyện mất mặt như thế trước mặt kẻ khác. Nhưng lúc này ông đã đem cả thanh danh mà chính mình cực khổ bấy lâu mới có được, nhập cùng với những đồ ăn vô hình kia, từng miếng từng miếng nhai nuốt xuống bụng!

Thiết Chấn Thiên đứng nhìn quang cảnh trước mắt, toàn thân bỗng nổi da gà. Y không hiểu tại sao Tuyệt Đại Sư lại làm như vậy? Tại sao ông lại sợ gã điên kia? Tuy thế y đã rõ Vô Thập Tam là một gã điên như thế nào.

Mặc dù Đại Uyển đã kể qua cho Thiết Chấn Thiên nghe, nhưng bây giờ y mới hiểu mức đáng sợ của sự điên khùng này. Vô Thập Tam cũng đang trừng trừng nhìn Thiết Chấn Thiên, chỉ có mình y là chưa cầm đũa.

Vô Thập Tam hỏi:

- Sao các hạ không ăn một chút?

Thiết Chấn Thiên hỏi lại:

- Ăn cái gì?

- Dê con, cá chua mùi vị cũng ngon, còn vịt quay nữa, phải ăn lúc nóng mới ngon.

- Vịt quay đâu? Cá đâu?
- Bày trên bàn đây này.
- Ta không thấy.
- Người khác đều nhìn thấy, sao các hạ không thấy?

Thiết Chân Thiên đáp:

- Ta không thông minh bằng họ, những món ăn các hạ nhắc đến, nhất định chỉ có người thông minh mới nhìn thấy được.

Vô Thập Tam chăm chú nhìn Thiết Chân Thiên một lúc, đột nhiên cả cười:

- Thì ra các hạ là một chàng ngốc, đồ ăn ngon như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không thấy.

Vô Thập Tam bỗng im bật, sắc mặt lộ vẻ giận dữ cùng cực, y quay qua trừng mắt nhìn Bằng Siêu Phàm, gằn giọng hỏi:

- Ngươi nữ lòng nào làm chuyện đó.

Bằng Siêu Phàm giựt mình ngăn người:

- Tôi làm chuyện gì?
- Biết bao nhiêu thức ăn ngon ngươi không ăn, tại sao lại ăn con chó nhỏ của ta?

Bằng Siêu Phàm không hiểu gì cả:

- Chó của các hạ? Ở đâu?
- Lúc này còn nằm đây, bây giờ bị ngươi nuốt cả vào bụng rồi!

Vô Thập Tam tỏ ra vừa giận vừa buồn:

- Con chó này ta nuôi đã nhiều năm, thương như con đẻ vậy, tại sao ngươi lại ăn mất nó?

Sao ngươi tàn nhẫn thế?

Bằng Siêu Phàm biến sắc, "Phụng Thiên Đại Hiệp" Bằng Siêu Phàm thành danh đã ba mươi năm với đôi Hồn Nguyên Thiết Bài nặng sáu mươi ba cân, ông tung hoành khắp chốn, từng kinh qua lắm chuyện. Dĩ nhiên ông biết Vô Thập Tam cố ý làm khó mình, trong lòng đang mong Tuyệt Đại Sư có thể trợ lực, cùng gã điên kia quyết đấu một phen. Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư là hảo bằng hữu lâu năm, Tuyệt Đại Sư chí ít cũng nên biện bạch dùm ông!

Chẳng ngờ người lên tiếng dùm Bằng Siêu Phàm trước nhất chẳng phải hảo bằng hữu của ông, mà là người ông ghét cay ghét đắng, đại đạo Thiết Chân Thiên.

Thiết Chấn Thiên xen vào:

- Nơi đây chẳng có con chó nào cả, chó lớn chó nhỏ gì cũng không có!

Vô Thập Tam nói:

- Ngươi là đồ ngốc, dĩ nhiên không thấy, ta thấy tận mắt, không thể nào là giả được!

- Lần này chắc các hạ nhầm rồi.

- Ngươi cả quyết nơi đây không có chó à?

- Chắc chắn là không.

- Nhưng ta nói là có, mà con chó đã bị tên kia nuốt cả vào bụng!

Trên mặt Vô Thập Tam bỗng lộ ra một nụ cười thần bí, y nói từng chữ một:

- Ngươi có muốn đánh cá với ta chẳng?

- Đánh cá kiểu nào?

Vô Thập Tam cười khúc khích:

- Đánh cá xem con chó nhỏ có phải nằm trong bụng hấn chẳng, dùng cái đầu của ngươi ra đặt.

Thiết Chấn Thiên bỗng cảm thấy lạnh cả tay chân, y đã hiểu gã điên này muốn làm trò gì. Bằng Siêu Phàm hiển nhiên cũng đoán ra được, đột nhiên ông gầm lên và nhào đến trước mặt Vô Thập Tam. Hồ Trảo Công và Hồn Nguyên Thiết Bài của ông đều là tuyệt nghệ trong võ lâm.

Tuyệt Đại Sư biến sắc, vội gằn giọng nói lớn:

- Dừng tay! Mau dừng tay!

Ông lên tiếng thì đã chậm một bước, thân hình Bằng Siêu Phàm đã phóng lên, kẻ hầu người Ba Tư đứng sau lưng Vô Thập Tam cũng xuất đao khỏi vỏ.

Ánh đao lóe lên, máu tươi bắn ra như mưa. Chỉ có một cách xét xem trong bụng người có chó hay chẳng, đó là một cách dã man tàn ác nhất, chỉ có kẻ điên mới dám làm. Một Bằng Siêu Phàm tung hoành giang hồ đã ba mươi năm, mà vẫn không tránh khỏi đường đao này, một đường đao mổ bụng.

Mọi người đều biến sắc mặt, có kẻ không dẫn được nôn mưa, có kẻ bỏ chạy ra xa, có kẻ lại xông đến phía trước! Vô Thập Tam vẫn cười thích thú, giọng cười cuồng dại tàn khốc, ai nghe qua một lần cũng không quên được.

Ánh đao vẫn không ngừng chuyển động, một đao là một mạng. Chẳng ai tránh khỏi đường đao của tên hầu Ba Tư, bởi vì khi hấn đưa đao đến kẻ

nào, thì đã có một viên hắc thạch bay đến trước, từ tay của Vô Thập Tam bay ra.

Vô Thập Tam dùng tay búng hắc thạch ra, viên đá xé gió bay đến điểm vào huyết đối phương. Chỉ có Tuyệt Đại Sư và Thiết Chấn Thiên là tránh né được, nhưng cả hai đều không có cách gì đến sát bên giường, bởi ánh đao và ánh máu đã che mắt họ. Cả hai cơ hồ không nhìn thấy Vô Thập Tam đâu cả. Đúng lúc ấy, họ nhìn thấy Mã Như Long.

Mã Như Long xông vào giữa những đường đao và máu đỏ, chẳng phải ra chịu chết, mà là đi cứu người, mặc dù y không chắc mình có thể an toàn rút lui, nhưng vẫn phải mạo hiểm.

Không ai cản y được, Mã Như Long thà chết chứ không thể ngồi ngoài xem cuộc tàn sát này tiếp tục, y nhất định phải vào, cứu được ai thì cứu. Ngay khoảnh khắc ấy, y không hề đặt nặng sự sống chết của mình.

Mã Như Long không chết, y biết mình chưa chết, mà còn cứu được vài người trở lại.

Nhưng lúc y quay trở vào tiệm tạp hóa thì đã kiệt lực, nên vừa vào cửa là ngã xuống! Y liều mạng xông ra cứu về được những ai?